

เมื่อบันทึกจบจากมหาวิทยาลัย

ออกไปประกอบอาชีพแล้ว แม้จะไม่ มีระเบียบเหมือนกับในมหาวิทยาลัย แต่ ก็มีระเบียบประเภทจรรยาบรรณของตัวเอง ละวิชาชีพ เป็นต้นว่า จรรยาบรรณของ นักหนังสือพิมพ์ไทย ก็มักกล่าวไว้ เรื่อง การทำให้ได้ข่าวมาเป็นของตน โดยวิธี สุภาพและซื่อสัตย์ (โปรดดูตัวอย่างที่ 3) ในต่างประเทศ มีตัวอย่าง คอลัมน์นิสต์ ของหนังสือพิมพ์รายวัน ผู้มีประสบการณ์ แต่พลังพลัดไปลอกงานของผู้อื่น โดยดัดแปลงเล็กน้อยให้เป็นภาษาของตนเองขึ้น แต่ไม่ได้อ้างอิงที่มาของข่าว (โปรดดูตัวอย่างที่ 4) ก็ต้องรับโทษสถานหนัก คือถูกไล่ออก²⁷ การที่ผมเลือก กรณีนี้มาเป็นตัวอย่าง ก็เพราะว่า การ ลอกไม่ได้ลอกมาก และยังไม่พยายาม ดัดแปลงถ้อยคำไปบ้าง แต่ก็ยังช่วงงูไม่ พันคอ

แม้แต่การลอกเลียนบทความมาใช้ ในสุนทรพจน์ ก็นับเป็นการลอกเลียน อย่างไรก็ไรก็ได้ (โปรดดูตัวอย่างที่ 5) เรื่องนี้น่าสนใจ เพราะคงไม่มีใครนึก สงสัยว่า คอมพิวเตอร์และนักเทคโนโลยี จะ เป็น เสียเอง เรื่องมีอยู่ว่า²⁸ เมื่อกลางปี ค.ศ.1991 หนังสือพิมพ์บอสตันโกลบ (Boston Globe) ได้เปิดเผยว่า สุนทรพจน์ของนายโจอาคิม ไมเตอร์ (Joachim Maitre) คอมพิวเตอร์นิเทศ ศาสตร์ของมหาวิทยาลัยบอสตัน ที่กล่าว เตือนสติด้านศีลธรรมแก่นักคิดนิเทศ ศาสตร์ในวันรับปริญญา นั้น มีความ ยาว 15 ย่อหน้าที่ได้ลอกเลียนมาจากบทความ ชื่อ Popular Culture and the Sar Against Standards ของนัก วิจารณ์ภาพยนตร์ชื่อ นายไมเคิล เมดเวด (Michael Medved) ซึ่งตีพิมพ์เป็นครั้งแรกในนิตยสารมิชเชน แล้วได้รับการนำมา พิมพ์ซ้ำในวารสาร รีเดอริส ไดเจสท์ (Reader Digest) ซึ่งเป็นวารสารพื้น บ้านของอเมริกา เมื่อเรื่องถูกเปิดโปงขึ้น ดังนี้ ถึงแก่นายไมเตอร์จะปฏิเสธจนวาระ สุดท้ายว่า เขาไม่ได้ลอกเลียนโดยจงใจ และว่าการลอกเลียนควรจะยกเว้นสุนทร พจน์ ซึ่งเป็นกรกล่าวด้วยวาจา แต่ท้ายที่สุด เขาก็ถูกบังคับให้ลาออกจากตำแหน่ง คอมพิวเตอร์ ลงมาสอนเป็นอาจารย์ธรรมดา และต้องขอโทษต่อนายเมดเวด พร้อมทั้ง ยอมรับว่า การไม่ได้ให้เครดิตแก่เจ้าของ งานนั้น ไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ และไม่มีค่า แก่ตัวใดๆ ด้วย

เมื่อได้เห็น "จรรยาบรรณ" ของ เมืองนอกแล้วหันกลับมามองเมืองไทย ก็จะมีปัญหาว่า เราไม่ได้ปลูกฝังจิต สำนึก และค่านิยม ในการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา และการให้เกียรติผู้สร้าง สรรค์งาน (โดยเฉพาะงานวรรณกรรม) ในอนุชนให้เพียงพอ และถ้าหากผมจะ ทดลองนำมาตราฐานที่ใช้ในตัวอย่างที่ 4 (การลอกเลียนในวงการหนังสือพิมพ์) ซึ่งค่อนข้างจะเคร่งครัดมาก มาใช้ในประเทศไทย คงมีข่าวนักข่าวและ คอลัมน์นิสต์ของไทยเรามากมายที่ต้อง

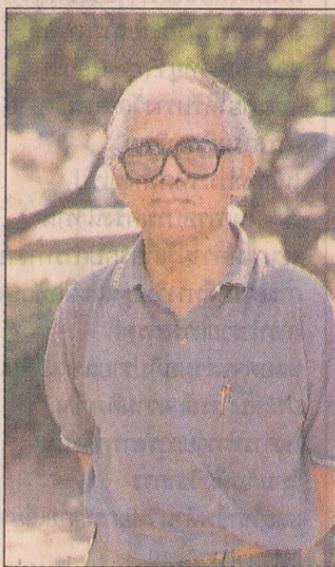
เพลเจียริซึม : การลอกเลียนอย่างไรก็ยวติ(3)

'ดร.เลอสร ฐนสุกาญจน์' อาจารย์ประจำคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาจารย์พิเศษคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเป็นกรรมการพิจารณาปรับปรุงแก้ไขกฎหมายและพัฒนาระบบทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาลิขสิทธิ์ทางปัญญา

ตงาน ดังนั้น การนำมาตราฐานระดับ หนังสือพิมพ์ฝรั่งมาใช้ อาจจะต้องค่อย ทำค่อยไป แต่ที่น่าจะต้องระวัง ก็คือการ ลงโทษผู้ลอกเลียนของบุคคลอื่นมา ใช้ทั้งชิ้น หรือเป็นจำนวนมากอย่างน่าเกลียด (จะ เปลี่ยนแปลงถ้อยคำก็เพียงเล็กน้อย) โดยไม่ให้เครดิตเจ้าของงานเลย ในลักษณะการลอกเลียนอย่างไรก็ยวติ ดังแสดงไว้ในตัวอย่างที่ 5 และ 6 เป็นต้น

เป็นที่น่าเสียดายว่า การลอกเลียน อย่างไรก็ยวติ มีปรากฏอยู่เนืองๆ ในวงการ หรือในสถาบันระดับชาติที่ไม่ น่าจะมีเรื่องทำนองนี้เกิดขึ้น เป็นต้นว่า ในมหาวิทยาลัย และในหน่วยราชการ กระทรวงทบวงกรม ก็เคยมีกรณีทำนอง นี้เกิดขึ้น²⁹ จนผู้ลอกเลียนถูกกดดันให้ ต้องประจานตัวเอง หรือในกรณีของวิศว กรรมสถานแห่งประเทศไทยในพระบรม ราชูปถัมภ์ ซึ่งเคยพิมพ์ตำราวิชาการบาง เล่มออกมา โดยไม่มีการอ้างอิงที่มาของ เนื้อหาเลย รวมทั้งไม่มีบรรณานุกรม (bibliography) หรือเอกสารอ้างอิง (references) ด้วย³⁰

ปัญหาอีกประการหนึ่งในประเทศไทย คือ เมื่อเกิดมีผู้พบว่า มีการลอก เลียนอย่างไรก็ยวติขึ้นในองค์กรหนึ่ง แทนที่ผู้บริหารขององค์กรนั้นจะรีบจัดการแก้ไข และป้องกันไม่ให้เกิดเรื่อง ทำนองนี้ขึ้นอีก ก็มักจะพยายามปกปิด ด้วยประการต่างๆ โดยมองไปว่า เป็นการ ป้องกันไม่ให้องค์กรเสียชื่อเสียง เป็นต้นว่า สมัยที่ผมทำงานอยู่ที่สถาบันวิจัย นโยบายระดับประเทศแห่งหนึ่ง ซึ่งตั้ง อยู่แถวๆ ซอยอโศก เมื่อ พ.ศ.2530 เกิด กรณีนักวิจัยคนหนึ่งของสถาบัน ลอกผล งานวิจัยของฝรั่งเศสคนหนึ่งส่งแล้ว เปลี่ยนชื่อผู้เขียนเป็นชื่อตนเอง ส่งไปลง พิมพ์ในวารสารวิชาการเล่มหนึ่ง ในขณะ ที่รอการตีพิมพ์อยู่ บังเอิญฝรั่งผู้เขียนตัว จริงเกิดได้ไปเห็นงานลอกเลียนนั้นเข้าจึง ร้องเรียนมายังผู้บริหารระดับกลางของ สถาบัน แต่ปรากฏว่า ผู้บริหารทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ จะให้เรื่องเงียบไปเอง จนฝรั่งต้อง ชูว่าจะฟ้องร้องละเมิดลิขสิทธิ์ให้สถาบัน เสียชื่อเสียง ผู้บริหารระดับกลางจึงได้นำ เรื่องไปหารือกับผู้บริหารระดับสูง ในที่สุดก็ยอมถอนบทความคืนจากวารสาร ไม่ให้เกิดการตีพิมพ์ขึ้น และเรียกประชุม ก้าขับบุคลากรทุกคน ห้ามลอกเลียนงาน

ศ. ระวี ภาวิไล

ของผู้อื่น โดยไม่ยอมบอกว่าเป็นเหตุ อะไร และไม่ได้มีการขอโทษเจ้าของ ลิขสิทธิ์อย่างเป็นทางการ มีหน้าซ้ำ นัก วิจัยผู้ลอกเลียนงาน ก็มีได้รับโทษทัณฑ์ แต่ประการใด อันที่จริงเรื่องทำนองนี้ ถ้า ปลอมให้เกิดขึ้น แทนที่จะเป็นกรณีของ คนไทยด้วยกันเองด้วย

เมื่อได้เห็นตัวอย่างการลอกเลียน อย่างไรก็ยวติมาแล้ว ก็คงจะมีคำถามว่า นับว่าเป็นการลอกเลียนแบบอย่างมี เกียรติ อันที่จริง การลอกเลียนอย่างมี วัฒนธรรมและกฎหมายด้วย ก็สามารถ ทำได้ เป็นต้นว่า ในวงการโฆษณา ซึ่ง ต้องการใช้เพลงที่ประชาชนนิยมอยู่แล้ว (เพียงไม่กี่คำหรือถ้อยคำเป็นโน้ตเพลง ก็เพียงพอ) มาประกอบโฆษณา หรือมาดัดแปลงให้เข้ากับสินค้าหรือ บริการ ที่ต้องการโฆษณา (โปรดดูตัว อย่างที่ 7 ประกอบ) โดยขั้นแรก ต้องขอ ชื่อลิขสิทธิ์หรือทำสัญญาให้ใช้ลิขสิทธิ์ จากเจ้าของลิขสิทธิ์เพลงที่ต้องการเสีย ก่อน³¹ จากนั้นก็ซื้อสิทธิ์ในการใช้การ เรียบเรียงเสียงประสาน (ถ้ามี) แล้วจึงหา นักร้องเสียงคล้ายคลึงกับนักร้องตัวจริง มาร้องเพลง ที่ได้ดัดแปลงไปแล้ว³² (ยกเว้นการนำเพลงไปแปลงเป็นเพลง เสียดิสสังคม ซึ่งมีตัวอย่างศาลฎีกาสหรัฐ

ตัดสินว่า ไม่นับเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์) ในทางวรรณกรรมก็เช่นกัน จะลอก เลียนผลงานของใคร โดยไม่ให้เข้าขย ลอกเลียนอย่างไรก็ยวติ ก็ต้องขอ อนุญาตเจ้าของเสียก่อน (นอกจาก ผู้สร้างสรรค์จะประกาศให้ลอกได้ตาม สบาย หรือเป็นงานที่หมดอายุความคุ้ม ครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์แล้ว ก็อาจ อยู่นิ public domain) แล้วอย่าลืมให้ เครดิตด้วยว่าเป็นงานของใคร³³ ลอก มาจากที่ใด อนึ่ง ถ้าเข้าขยยกเว้นการ ละเมิดลิขสิทธิ์ ดังที่ได้กล่าวมาในตอนต้น แล้ว เช่น มีวัตถุประสงค์ในการศึกษา วิจัย ถึงแม้ไม่จำเป็นต้องขออนุญาต เจ้าของลิขสิทธิ์ แต่ก็จำเป็นต้องอ้างถึง ผู้สร้างสรรค์และที่มาให้ชัดเจน ไม่เช่นนั้น ถึงแม้จะรอดจากการละเมิดลิขสิทธิ์? ก็ยังไม่รอดจากการลอกเลียนอย่างไร ก็ยวติ

เมื่อได้คัดลอกงานของผู้อื่นมาใช้ ในงานของตน (โดยมีการรับรู้ถึงความ เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานของผู้อื่น) เรียบร้อยแล้ว ก็อย่าลืม ต่อเติม เสริม แต่ง ต่อยอด ทั้งในแง่ข้อมูล และในแง่ การแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์ วิจารณ์ ฯลฯ ของตนเอง ให้มากกว่าที่ ผู้อ่านจะรู้สึก ว่า ตนได้ให้ความรู้ความคิด เป็นประโยชน์ต่อสังคม (ภาษาอังกฤษ เรียกว่ามี contribution to the progress of society) ไม่ใช่แค่ไป ลอกเลียนงานของคนอื่นมาเฉยๆ หากทำ ได้ดังนี้ นอกจากจะไม่ผิดแล้ว ยังจะ ได้รับค่าชมเชยในวงวิชาการด้วย (ผลงานวิชาการส่วนมาก ก็เป็นการต่อย

อด จากที่ผู้อื่นได้ศึกษาไว้ก่อนแล้ว) อนึ่ง ในกรณีที่ผู้ใดประสงค์จะลอก หรือดัดแปลงสุภาพ หรือกวีนิพนธ์ ฯลฯ โดยคัดลอกจากหนังสือของกวีมา ใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัว จนถึงแม้จะ ไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ แต่ควรวางใจเอาไว้ ด้วยว่า นำมาจากที่ใด หรือถ้าอ่านไว้มาก จนจำไม่ได้ว่าเป็นงานของใคร ก็ควรรีบ เขียนเกริ่นไว้ก่อน ว่างานนี้ จำมาจากของ ผู้อื่นอีกทีหนึ่ง คนซึ่งมีผู้กล่าวอ้างว่ามี ความจำเป็นเลิศ กลับจำได้เฉพาะเนื้อ เรื่องที่ตนต้องการลอกเลียน ส่วนชื่อ เจ้าของงาน มักจะปฏิเสธว่าไม่ได้ เพื่อว่ามีใครมาเห็นเข้า แล้วนำไป รวมเล่มตีพิมพ์ด้วยความเลื่อมใส ศรัทธา หรือนำไปแปลเป็นภาษาต่าง ประเทศ จะได้ไม่เกิดความวุ่นวายขึ้นใน ภายหลัง

สำหรับด้านศาสนา คงพอจะสรุป ได้ว่า พระสงฆ์สามารถจะนำคำสอนของ พระพุทธเจ้า มาสั่งสอนชาวบ้านได้อย่าง เต็มที่ ไม่ต้องกลัวจะเป็นการละเมิด ลิขสิทธิ์ หรือเป็นการขโมยความคิด ของพระพุทธเจ้า ซึ่งอันที่จริง ศาสตรา ผู้สอนต้องการให้เผยแพร่อยู่แล้ว แต่ อย่างไรก็ตาม พระสงฆ์เอง ก็ควรจะดูตัว อย่างการอ้างอิงในพระสูตรนปิฎก ซึ่งมัก จะ ขึ้นต้นในทำนองที่ว่า "ข้าพเจ้าได้สดับมา แล้วอย่างนี้..." ซึ่งนับเป็นจรรยาบรรณที่ ดี คือไม่ได้อ้างว่าตัวเองเป็นผู้รู้มาเองทั้ง หมด แต่บอกผู้อ่านให้ชัดเจนว่า รู้มาจากผู้อื่นเล่าให้ฟัง ดังนั้น เวลาแสดง ธรรม พระภิกษุจะเกริ่นเริ่มต้นเสียก่อนว่า "พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า..." หรือ

เชิงอรรถ...

27. Polilli, Steve (1991) Fired for Plagiarism. Editor and Publisher 124 (33) : 15, 44
 28. Berger, Jerry (1992) Plagiarism - The unspoken evil of the newsroom, Editor and Publisher 125(13) : 40, 33
 29. โปรดสังเกตว่า ในหลายกรณี ถึงแม้กฎหมายลิขสิทธิ์ของไทยปัจจุบัน จะยังไม่นับว่าละเมิดลิขสิทธิ์ เนื่องจากมีวัตถุประสงค์ เพื่อการศึกษาวิจัย ตามมาตรา 30(1) ก็ตาม แต่ในทางจรรยาบรรณแล้ว ไม่นับว่ามีความผิด นอกจากนั้น ท่านผู้ลอกเลียนจะเข้าใจว่า เพราะเหตุใด จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จึงต้องมี ประกาศสั่งห้ามลอกเลียนงานของผู้อื่นด้วยจรรยาบรรณวิชาการ" ซึ่ง 30 โปรดดู ประเด็นที่ 4 หน้า 74
 30. โปรดดู ประเด็นที่ 4 หน้า 74
 31. บริษัทเอกชนในประเทศไทย มักซื้อลิขสิทธิ์เพลงด้วยราคาถูกมาก ดังมีกรณีผู้ประพันธ์เพลงอมตะหลายเพลง เช่น เพลง ดวงใจ ที่ฝังในรอย เรือแพ พะเลไม่ยอมกลับ ฯลฯ ได้ค่าลิขสิทธิ์เพียงเพลงละ 500 บาท เท่านั้นเอง จากเอกสารประกอบการบรรยายของ ประยูร เวชประสิทธิ์ นักเขียนบทหนังแต่งเพลง ในการสัมมนาเรื่อง กฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับใหม่กับธุรกิจของทางฯ จัดโดย สภาคนกนิเทศ แห่งนิเทศศาสตร์ ร่วมกับคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 24 กุมภาพันธ์ 2537
 32. Comer, Brooke (1991) The song remains similar, Advertising Age 62(32):18 C 19 C
 33. แม้ว่างานวิจัยลิขสิทธิ์และทรัพย์สินทางปัญญาจะเป็นงานวิจัยที่มุ่งพัฒนาความรู้ทางกฎหมายและสังคม ว่าสิทธิทางศีลธรรม (moral rights) ซึ่งเป็นสิทธิเฉพาะตัว ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ไทย จะขาดไปโดยปริยาย ดังนั้น เพื่อความไม่ประมาท ไม่ว่าคาดคิดลอกงานของ ผู้ลอกก็สมควรจะขอให้เครดิตผู้สร้างงานด้วยเสมอ

ตัวอย่างที่ 3: จรรยาบรรณหนังสือพิมพ์ (21 สิงหาคม 2519)
 [จาก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2536) รวมรวมจรรยาบรรณอาจารย์และจรรยาบรรณวิชาชีพ พิมพ์ครั้งที่ 2 หน้า 74.]

เพื่อที่สถาบันหนังสือพิมพ์ เป็นที่เชื่อถือของประชาชน จึงเห็นสมควรกำหนดจรรยาบรรณของผู้ประกอบวิชาชีพ หนังสือพิมพ์ขึ้นดังต่อไปนี้

4. การที่จะให้ข่าว ภาพ หรือข้อมูลอย่างใด มาเป็นของตน ต้องใช้วิธีการที่สุภาพ และซื่อสัตย์

ตัวอย่างที่ 4: ตัวอย่างการลอกเลียนบทความหนังสือพิมพ์
 แคที เซโรด คอลัมน์นิสต์ของหนังสือพิมพ์ Fort Worth Star-Telegram ได้ลอกเลียนบทความของวิลเลียม บูธ ในหนังสือพิมพ์ วอชิงตันโพสต์ หนังสือพิมพ์ แคที เซโรด ถูกไล่ออกจากงาน [จาก Polilli, Steve (1991) Fired for Plagiarism. Editor and Publisher 124(33):15, 44.]

Willaim Booth ผู้ถูกลอกเลียน	Katie Sherrod ผู้ถูกลอก
"There has been an accident, a terrible accident at the National Zoo ....."	"Last year, there was an accident, a terrible accident at the National Zoo in Washington, D.C."
"Apparently, the hole they were trying to pull her through was small. The queen was big. Pop."	"But the hole through which they were trying to pull her was small. And a queen is big. Pop."

ตัวอย่างที่ 6: ตัวอย่างหนึ่งในมากมายหลายตัวอย่าง ของผลงานของ ศาสตราจารย์ ดร. ระวี ภาวิไล ที่ถูกลอกเลียน ในนามของสมมติสังขสิทธิ์หนึ่ง

ผลงานของ ดร. ระวี ภาวิไล	การลอกเลียนในหนังสือ "ศตวรรษ" 4
"น้ำโสมในตำรา ละเอียดโสมมาจากคิมะ ชิมปกคลุมยอดเขาสูงไกลออกไป ณที่นี้ ยืนกรากกระหมับโชดชิน พ่องพ่องฮาดซ่าฮูฮากาคเป็นประกายในแดดอ่อน รุ่งอรุณวันใหม่มาชิงแล้ว สรรพพรที่เห็นตักความพิชช นกยังไม่ร้อง มีแต่เสียงน้าซัดเขาหาลังซ่า พิธีกรามอ่อนไม่มีเมฆ	"น้ำโสมในตำรา ไร่อายอดเขาสูงไกลออกไป ณที่นี้ ยืนกรากกระหมับโชดชิน พ่องพ่องฮาดซ่าฮูฮากาคเป็นประกายในแดดอ่อน รุ่งอรุณวันใหม่มาชิงแล้ว สรรพพรที่เห็นตักความพิชช นกยังไม่ร้อง มีแต่เสียงน้าซัดเขาหาลังซ่า พิธีกรามอ่อนไม่มีเมฆ
มิให้พฤษอินต้นเวียงรายเหนือต้นพญาราบิรธา กิ่งก้านแผ่กิ่ง ไปมิให้พฤษอินฯ ในสายลมอ่อน ค้องแสร้งอุปเป็นเชิงเวียงรายวันงานพิชชภา	มิให้พฤษอินต้นเวียงรายเหนือต้นพญาราบิรธา กิ่งก้านแผ่กิ่ง ไปมิให้พฤษอินฯ ในสายลมอ่อน ค้องแสร้งอุปเป็นประกายพิชชภาแล้ว..."
ศิษย์ศิษย์หนึ่งเกาะกิ่งโสมมีง อยาเอิบในแสร้งแดดอุ่น อธิกรหนึ่งไม่พิน	
พิชชก้องทอแสร้งอุป เป็นประกายดังตอเปลว ..."	

ตัวอย่างที่ 5: ตัวอย่างการลอกเลียนสุนทรพจน์
 นายโจอาคิม ไมเตอร์ คอมพิวเตอร์นิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยบอสตัน ได้ลอกเลียนงานของผู้อื่นหลายย่อหน้า รวมเข้าเป็นสุนทรพจน์ของเขารับปริญญาของบัณฑิตนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยบอสตัน นายไมเตอร์โดยยอมรับ ลิด และลอกจากตำแหน่งคอมดี [จาก Berger, Jerry (1992) Plagiarism - The unspoken evil of the newsroom. Editor and Publisher 125(13):40,33.]

งานของนาย Medved ที่ถูกลอกเลียน	สุนทรพจน์ของนาย Joachim Mitre
"Everywhere around us, in every realm of artistic endeavor, we see evidence of the rejection of traditional standards of beauty and worth. In the visual arts, in literature, in film, in music of both popular and classical variety, ugliness has been enshrined as the new standard, as we accept the ability to shock as replacement for the old ability to inspire."	"Everywhere around us today, in every realm of artistic endeavor, we see evidence of the rejection of traditional standards of beauty and of worth. In the visual arts, in literature, in film, in music, of both popular and classical variety, ugliness has been enshrined as a new standard as we accept the ability to shock as replacement for the old ability to inspire."

ตัวอย่างที่ 7: ตัวอย่างการนำเพลงที่เป็นที่รู้จักกันทั่วไปมาใช้ในการโฆษณา
 การนำเพลงเหล่านี้มาใช้ ส่วนใหญ่ทำไปโดยชอบด้วยกฎหมาย สิทธิในการซื้อลิขสิทธิ์เพลงลิขสิทธิ์ก่อน [จาก Comer, Brooke (1991) The song remains similar. Advertising Age 62(32):18C-19C.]

เพลง	สินค้าที่บริษัทนำมาดัดแปลงให้เป็นโฆษณา
Good Day Sunshine (The Beatles)	ขนมอบกรอบชื่อ Sunchips ของบริษัท Frito-Lay
Respect	พัดใบสีเขียว Speedy Muffler King
California Sun (The Riveliras)	น้ำอัดลม Pepsi Cola
True Color (Cyndi Lauper)	ฟิล์มสี Kodak
Wild Thing	ฟิล์มสี Kodak
Hea' Wave	Domino's Pizza
Take Good Care of My Baby	ผลิตภัณฑ์ผ้าพันเด็กของ Johnson & Johnson
My Way	ขนมเบเกอรี่ชื่อ Burger King
Anticipation (Carly Simon)	ขนมเบเกอรี่ชื่อฟรังก์

"ในสิ่งกาลกสุตร ได้กล่าวถึงอบายมุขไว้ ว่า..." เท่านั้นก็เรียบร้อย แต่ถ้าสมมติว่า พระเดชพระคุณ ท่านใด ลอกเอาคำสอนของพระพุทธเจ้ามา 84,000 พระธรรมขันธ์มา เคารพเป็นคำสอนของศาสนาใหม่ โดย ไม่มีพระเดชพระคุณเองเป็นศาสดา ถึงแม้ไม่มีใครฟ้องร้องละเมิดลิขสิทธิ์ ก็ยังนับว่าเข้าข่ายการลอกเลียนอย่างไร ก็ยวติ อย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น